

Arrest

nr. 225 568 van 2 september 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 8 oktober 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 september 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 mei 2019 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 27 mei 2019.

Gelet op de beschikking van 4 juli 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 augustus 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. VERSTRAETEN *loco* advocaat B. SOENEN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” genomen door de commissaris generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6 §3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling die al dergelijke bescherming heeft gekregen in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren, tenzij hij elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend.

2. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 3 december 2013 de vluchtelingenstatus verkregen heeft in Italië. Verzoeker betwist dit niet.

In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat verzoeker persoonlijk niet concreet aannemelijk heeft gemaakt dat de bescherming die hem in Italië verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat hij een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Italië.

3.1. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij geen valabele argumenten aanvoert die de gedane vaststellingen van de commissaris-generaal ontkrachten of weerleggen.

3.2. Verzoeker wijst erop dat hij al meer dan 4 jaar in België verblijft en stelt dat de commissaris-generaal niet onderzocht heeft of hij zich daadwerkelijk nog kan beroepen op zijn vluchtelingenstatuut in Italië.

De Raad merkt op dat er geen enkele reden is om te veronderstellen dat verzoekers beschermingsstatuut in Italië niet meer geldig zou zijn. De Raad verwijst naar het vigerende EU-acquis, meer bepaald de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU), waaruit blijkt dat de verleende beschermingsstatus onverkort blijft gelden zolang er een nood is aan bescherming en slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd. Verzoeker toont niet aan dat zijn vluchtelingenstatus conform voormelde richtlijn werd ingetrokken of beëindigd. Verzoeker haalt aan dat de Italiaanse autoriteiten nooit een antwoord, en dus ook geen garantie, hebben gegeven inzake het verzoek tot overname van zijn asiëldossier, doch het uitblijven van een antwoord houdt geenszins in dat verzoeker niet naar Italië zou kunnen terugkeren en hij daar geen status, en hieraan gekoppeld verblijfsrecht, meer zou hebben. De verwijzing naar het arrest Tarakhel waaruit blijkt dat een overdracht zonder voldoende garanties, een schending uitmaakt van artikel 3 EVRM, kan te dezen niet dienstig worden aangevoerd daar in casu een andere procedure en beslissing voorligt en er helemaal niet wordt overgegaan tot een overdracht overeenkomstig de Dublinprocedure.

3.3. In het licht van het EU-acquis, het bereikte niveau van procedurele harmonisatie, evenals van het gegeven dat de Europese lidstaten allen partij zijn bij het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM) en in beginsel bijzonder hoge normen inzake mensenrechten en bescherming van vluchtelingen in acht nemen, geldt een weerlegbaar vermoeden dat een persoon die als vluchteling wordt erkend of die de subsidiaire beschermingsstatus werd verleend door een lidstaat van de Europese Unie, er over voldoende of reële bescherming beschikt en zijn fundamentele rechten er niet zullen worden geschonden. Uitgaan van het tegendeel zou indruisen tegen het interstatelijk vertrouwensbeginsel en irreguliere secundaire migratiestromen binnen de EU in de hand werken. Uit het voorgaande volgt een vermoeden dat verzoeker, die internationale bescherming geniet in Italië, er géén gegronde vrees voor vervolging heeft noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt; dat verzoeker er een bijzondere bescherming tegen refoulement geniet; dat aan de vluchtelingenstatus van verzoeker een verblijfsrecht en daaraan gekoppelde rechten verbonden zijn inzake de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, huisvesting en integratievoorzieningen; dat de levensstandaard van verzoeker er niet kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend; en dat de geboden bescherming duurzaam van aard is. Het komt aan verzoeker toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de bescherming die hem in een andere EU lidstaat verleend werd, te weerleggen.

Uit de informatie aanwezig in het administratief dossier (uittreksel uit het AIDA "Country report: Italy") blijkt dat personen die in Italië een internationale bescherming werden toegekend weliswaar moeilijkheden kunnen ervaren op diverse vlakken, doch dat de situatie niet dermate ernstig en systematisch kan worden beschouwd dat van een systematisch onvermogen van de Italiaanse staat sprake kan zijn. De kritiek van verzoeker dat deze informatie enkel de situatie van kandidaat-vluchtelingen behelst, kan niet ernstig worden genomen daar uit nazicht ervan blijkt dat dit uittreksel wel degelijk betrekking heeft op personen die er een internationale bescherming genieten.

De Raad benadrukt dat de individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoeker in Italië van wezenlijk belang zijn bij de beoordeling van het verzoek, waar het aan verzoeker toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de bescherming die hem in Italië verleend werd, te weerleggen.

Verzoeker herhaalt zijn persoonlijk wedervaren in Italië en benadrukt zijn medische problemen. Uit de bestreden beslissing blijkt dat in voorliggend geval, na individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, kan worden vastgesteld dat verzoeker persoonlijk niet concreet aannemelijk heeft gemaakt dat de bescherming die hem in Italië verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat verzoeker een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Italië. Verzoeker slaagt er niet in een ander licht te werpen op de vaststellingen in de bestreden beslissing, nu hij niet verder komt dan het herhalen van zijn verklaringen afgelegd voor het CGVS en het tegenspreken van de gedane bevindingen, waarmee hij echter de gedane vaststellingen niet weerlegt noch ontkracht. Daar verzoeker blijkens de bestreden beslissing meer kennis bezit over de administratieve formaliteiten die vervuld dienen te zijn teneinde in regel te zijn met de Italiaanse gezondheidszorg dan hij aanvankelijk liet uitschijnen, én hij bovendien belangrijke informatie achterhoudt omtrent zijn sociaal-economische positie, hecht de Raad samen met de commissaris-generaal geen geloof aan verzoekers voorgehouden problemen op vlak van onderdak en toegang tot gezondheidszorg in Italië en zijn onvermogen hier zelf iets aan te doen. Uit niets blijkt en verzoeker toont dan ook niet aan dat hij geen toegang zou krijgen tot de rechten en voordelen verbonden aan zijn status inzake toegang tot onder meer gezondheidszorg voor zijn aangehaalde medische problemen. De Raad wijst er in dit verband op dat artikel 3 EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij/zij een dergelijk risico loopt, moet zijn/haar beweringen staven met een begin van bewijs. Verzoeker brengt geen geloofwaardige elementen aan die aantonen dat hij, die internationale bescherming geniet in Italië, geen toegang zou krijgen tot de gezondheidszorg aldaar inzake zijn medische problemen, noch tot andere rechten en voordelen verbonden aan zijn status inzake toegang tot onder meer werkgelegenheid en huisvesting. Uit de gegevens vevat in het administratief dossier blijkt dat de basisrechten van verzoeker in Italië als persoon die er internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn. Zijn levensomstandigheden kunnen er niet worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 EVRM.

Dat de levensomstandigheden in Italië moeilijk zijn, betreffen problemen van louter socio-economische aard dewelke niet vallen onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dient bovendien te worden opgemerkt dat bij de beoordeling van de situatie van personen die internationale bescherming werd verleend in Italië betreffende de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale bijstand, gezondheidszorg, of huisvesting, in beginsel de omstandigheden van de Italiaanse onderdanen als maatstaf of standaard gelden, en niet de standaarden die desgevallend van toepassing zijn in andere lidstaten van de EU. Net zoals niet iedere EU-onderdaan op gelijke wijze aanspraak kan maken op dergelijke voorzieningen, geldt dit immers eveneens voor vreemdelingen die internationale bescherming werd verleend binnen de EU. De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen bestaan in de mate waarin aan personen met internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, impliceert bijgevolg geenszins zonder meer een vervolging noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Dit dient daarentegen op concrete wijze te worden aangetoond, rekening houdend met het gegeven dat óók de socio-economische mogelijkheden of perspectieven van de Italiaanse onderdanen problematisch en complex kunnen zijn op het vlak van bijvoorbeeld sociale huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling. De Raad wijst er op dat verzoeker de vluchtelingenstatus heeft verkregen in Italië, dat als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan zijn status en waarvan verzoeker gebruik kan maken.

4. In zoverre het middel betrekking heeft op de beslissing van de commissaris-generaal van 11 september 2017, wijst de Raad er op dat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is daar middels onderhavig beroep de beslissing van 25 september 2018 voorligt.

5. Gelet op het voorgaande lijkt verzoeker geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Italië.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. X; RvS 13 mei 2014, nr. X).

4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 20 mei 2019, voert verzoekende partij aan dat ondanks de verschillende vernietigingsarresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het CGVS opnieuw geen gedegen onderzoek heeft gevoerd. Verzoekende partij wijst erop dat haar asielaanvraag reeds 5 jaar aansleept en zij verklaart in Italië afhankelijk te zijn van de kerk en de moskee. Verzoekende partij benadrukt dat zij kampt met diabetes en epilepsie en dat *in casu* geen individueel onderzoek gevoerd werd. Zij wijst er op dat zij volledig geïntegreerd is en vraagt rekening te houden met haar eerlijkheid en het feit dat zij werkt.

4.2. De Raad wijst vooreerst op het arrest van het Hof van Justitie van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17. Het Hof oordeelt dat een vreemdeling mag worden overgedragen aan de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn asielverzoek óf hem reeds subsidiaire bescherming heeft geboden, tenzij de leefomstandigheden voor degenen die internationale bescherming genieten in die lidstaat ertoe leiden dat de vreemdeling wordt blootgesteld aan een situatie van extreme armoede, in strijd met het verbod op onmenselijke behandeling.

Verzoekende partij moet dus zelf *in concreto* aantonen dat de tekortkomingen in de EU lidstaat waar zij internationale bescherming geniet, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken (def. zie overweging 90 HvJEU, Ibrahim e.a., 19 maart 2019) waardoor zij in een situatie terecht komt die zo ernstig is waardoor zijn toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de in de beschikking van 20 mei 2019 opgenomen grond. Verzoekende partij beperkt zich in wezen louter tot

het volharden in de middelen van haar verzoekschrift, zonder dat zij daadwerkelijk haar opmerkingen aangaande de in de voornoemde beschikking opgenomen grond formuleert.

Zo verzoekende partij nogmaals wijst op haar medische problemen, herneemt de Raad dat uit niets blijkt en verzoekende partij evenmin aantoonde dat zij geen toegang zou krijgen tot de rechten en voordelen verbonden aan haar status inzake toegang tot onder meer gezondheidszorg voor haar aangehaalde medische problemen. De Raad wijst dienaangaande nog naar de vaststellingen in de bestreden beslissing waaruit blijkt dat verzoekende partij in België tewerkgesteld is en zij niet aannemelijk maakt dat zij in Italië niet zou kunnen werken en naar de grond in de beschikking waar het volgende wordt gesteld: *“Verzoeker herhaalt zijn persoonlijk wedervaren in Italië en benadrukt zijn medische problemen. Uit de bestreden beslissing blijkt dat in voorliggend geval, na individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, kan worden vastgesteld dat verzoeker persoonlijk niet concreet aannemelijk heeft gemaakt dat de bescherming die hem in Italië verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat verzoeker een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Italië. Verzoeker slaagt er niet in een ander licht te werpen op de vaststellingen in de bestreden beslissing, nu hij niet verder komt dan het herhalen van zijn verklaringen afgelegd voor het CGVS en het tegenspreken van de gedane bevindingen, waarmee hij echter de gedane vaststellingen niet weerlegt noch ontkracht. Daar verzoeker blijkens de bestreden beslissing meer kennis bezit over de administratieve formaliteiten die vervuld dienen te zijn teneinde in regel te zijn met de Italiaanse gezondheidszorg dan hij aanvankelijk liet uitschijnen, én hij bovendien belangrijke informatie achterhoudt omtrent zijn sociaal-economische positie, hecht de Raad samen met de commissaris-generaal geen geloof aan verzoekers voorgehouden problemen op vlak van onderdak en toegang tot gezondheidszorg in Italië en zijn onvermogen hier zelf iets aan te doen. Uit niets blijkt en verzoeker toont dan ook niet aan dat hij geen toegang zou krijgen tot de rechten en voordelen verbonden aan zijn status inzake toegang tot onder meer gezondheidszorg voor zijn aangehaalde medische problemen.”*

Het loutere feit dat verzoekende partij zich geïntegreerd heeft en werk heeft, wijzigt niets aan de in de beschikking opgenomen grond.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee september tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS